

Myndighedsmisbrug fra Politiets Side, Overgreb, der burde have været paatalte. Jeg tror, det er en saa almindelig udbredt Mening, at Politiet selv ikke kan være tjent med, at der ikke er sket en saadan Undersøgelse, som kunde have tilvejebragt den fornødne Klarhed og mulig, hvis det viste sig, at der intet var sket, berolige alle dem, der nu gaa omkring med den Mening, at der er foregaaet saadanne Ting.

Jeg fremsatte en hel Del andre Anker mod Politiet, som den højtærede Justitsminister ikke har dvælet ved, mulig af Hensyn til Tiden. Ministerens Svar til mig tog jo meget lang Tid. Men disse Anker vare efter min Mening betydningsfulde, og jeg synes, at Ministeren burde have taget dem op. Der var f. Eks. alle disse fuldkomne fremfusende og meningsløse Anholdelser, som jeg ankede over. De ere ikke det mindst graverende ved Politiets Optræden, jeg finder snarere, at det er det allermost graverende. Det anholdt Folk for den mindste Ubetydelighed. Blot en Skruebrækker — undskyld Udtrykket, det maa maaske ikke bruges her — blot en Strejkebryder — det Ord er lovligt — sagde: Den Mand dér har sagt et ondt Ord til mig, den Mand dér har kastet et Stykke Madpapir ind i Vognen til mig, saa for Politiet straks frem og anholdt den paagældende. Er det ikke at tage Parti i en social Strid? Det mener jeg det er, og det maa Politiet ikke, det skal forholde sig neutralt. Men det foretog Anholdelser paa det løseste Grundlag. For Forseelser, der ellers lønnes med en lille Bøde i den offentlige Politiret, hentede Politiet bogstavelig talt Folk ud af deres Senge om Natten og trak dem barbenede paa Stationen. Det er Overgreb, der bør paa-tales, og som jeg i alt Fald for mit Vedkommende vil protestere imod. Disse Ting omtalte den højtærede Minister ikke. Det samme gælder Tilfældet med den Mand, som blev anholdt af en aldeles desperat Betjent, der rystede over hele Kroppen, saa at han ikke en Gang var i Stand til at skrive sit Navn. Den anholdtes Vidner afviste man; man indlod kun to, og de bleve gjort til anklagede, uden at Manden vidste noget derom, saaledes at han var afskaaren fra at faa oplyst, at han i Virkeligheden ikke havde forset sig. Jeg mener, at det

er et Overgreb, som vi maa protestere mod.

Heller ikke omtalte den højtærede Justitsminister den Optræden, som Poli-tiassistenten i Hellerup viste over for Kvinder. At de have raabt „Judas“ tre Gange i Dagens Løb, er en Forbyrdelse, som ikke fortjener Anholdelse, og som man ellers aldrig anholder Folk for, hvis man ikke netop staar partisk i Striden. Poli-tiassistenten siger til dem: Hvis De ikke vedtage den Bøde, jeg har dikteret Dem, blive De kørt ind til Arresten paa Blegdamsvejen. Det er et Overgreb, thi de to Kvinder faa heraf den Følelse, at saa faa de Lov at sidde i Arresten hele Dagen og maaske Natten med, og de have smaa Børn, der vente dem hjemme. Noget saadant maa Politiet ikke gøre, man maa kræve, at det ikke bærer sig saadan ad. Havde det drejet sig om en Etatsraad, tror jeg ikke, Politiet havde vovet at gøre sligt.— Jeg maa maaske lige i Parentes bemærke med Hensyn til disse to Kvinder, at jeg i min første Tale nævnede, at de intet Svar havde faaet paa deres Andragende. De hævde, at de ikke have faaet noget Svar. Justitsministeren siger, at der er udfærdiget en Skrivelse. Hvem den er udfærdiget til, ved jeg ikke. De paagældende Kvinder sige, at de af en Dame, som ganske rigtig er Medhjælper ved Fængselshjælpen, havde faaet at vide, at deres Ansøgning var afslaaet, men vedkommende Dame føjede til, at hun egentlig ikke maatte sige det. Det var altsaa ganske underhaanden, de havde faaet det at vide. I samme Parentes maa jeg maaske sige, at jeg synes egentlig godt, at den højtærede Justitsminister kunde have eftergivet disse Kvinder denne Bøde. Jeg tror ikke, at der er nogen Fare for, at Respekten for Politiet skulde slappes af den Grund. Der bliver vistnok eftergivet Straffe mellem Aar og Dag, hvor Eftergivelser ikke ere saa godt motiverede, efter et almindeligt Skøn i hvert Fald, som den vilde være over for disse Kvinder. Naa, det skal jeg naturligvis ikke blande mig i. Det er Justitsministerens Domæne, der er han enevældig, og naar Ministeren ikke skønner, at de bør benaades, er der selvfølgelig ingen Magt i Verden, der kan hidføre et andet Resultat.

Den højtærede Justitsminister misbilligede derimod den Optræden, Betjent Faaborg havde udvist, idet han havde slaaet